

Debreceni Ítéltábla
Pf.IV.20.166/2022/4.

A Debreceni Ítéltábla a Dobrossy és Társa Ügyvédi Iroda (FÉL CÍME, ügyintéző: dr. Dobrossy István Jenő ügyvéd) által képviselt FELPERES NEVE (FELPERES CÍME) felperesnek -, a dr. Végh Sándor ügyvéd (FÉL CÍME) által képviselt ALPERES NEVE (ALPERES CÍME) alperes ellen házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perében a Debreceni Törvényszék 2022. március 24-én meghozott 14.P.21.219/2019/70. számú közbenső ítéletével szemben a felperes részéről 73. sorszámon előterjesztett fellebbezés folytán indult másodfokú eljárásban – a 2022. június 22-én tartott nyilvános fellebbezési tárgyaláson – meghozta a következő

k ö z b e n s ő í t é l e t e t:

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság közbenső ítéletét helybenhagyja.

Kötelezi a felperest, hogy 15 napon belül fizessen meg az alperesnek 254 000 (Kettőszázötvennégyezer) forint másodfokú perköltséget és térítsen meg az állam javára – a lakóhelye szerinti adó- és vámigazgatóság felhívásában megjelölt módon, határidőben és számlára – 48 000 (Negyvennyolcezer) forint meg nem fizetett fellebbezési illetéket.

Ez ellen a közbenső ítélet ellen nincs helye fellebbezésnek.

I n d o k o l á s

[1] Az elsőfokú bíróság a házastársi közös vagyon megosztása iránt indított perben meghozott közbenső ítéletében megállapította, hogy a felek életközössége 2005. szeptember 10-től 2017. augusztus 15-ig állt fenn.

[2] A közbenső ítéletének indokolásában megállapította, hogy a felek D.-ben, 2005. szeptember 10-én kötöttek házasságot és a házassági életközösségük 2017. augusztus 15-én szűnt meg. A házasságukat a D-i Járásbíróság a 2019. január 21-én jogerőre emelkedett 4.P.23.402/2017/22. számú ítéletével bontotta fel.

[3] A házasságkötést megelőzően a felperes 2004 augusztusától kezdődően az édesanyja férje cégének tulajdonát képező lakásban szívésségi lakáshasználóként élt. Az alperes első házasságának felbontását követően 2004 januárjától részben szüleinél, részben pedig a tulajdonát képező lakásban lakott. A felek között 2004. augusztus végétől - szeptember hónaptól kezdődően érzelmi, majd szexuális kapcsolat alakult ki. 2005 márciusában eljegyezték egymást, majd az alperes alkalmanként tartózkodott egyre gyakrabban a felperesnél. A felperes a lakást – amelyben szívésségi lakáshasználóként lakott –, 12 800 000 forintért 2005. augusztus 22-én megvette, úgy, hogy a vételárat részben az édesanyja férje

biztosította, részben pedig azt lakásvásárlási hitelből fedezte. A felperes mint adós a hitelszerződést a 2005. szeptember 8-án kötötte meg a pénzintézettel, abban az alperes mint adóstárs nem szerepelt. Az alperes 2004-ben az KFT.-nél alkalmazottként dolgozott, 2005. február 16-án a cég társtulajdonosától megvásárolta a cégen belüli 750 000 forintos üzletrész névértéken, így a cég 25%-os üzletrész arányú társtulajdonosává vált.

[4] A felek 2006. május 9-én házassági vagyoni szerződést kötöttek, melynek 1. pontjában rögzítették a házasságkötésük időpontját, a 2. pontban pedig kijelentették, hogy a házasságkötést megelőzően mindketten már rendelkeztek különvagyoni ingóságokkal és ingatlannal.

[5] A felperes a keresetében a házastársi közös vagyon megosztását és annak elszámolása eredményeként az alperest 134 383 046 forint megfizetésére kérte kötelezni. Az életközösség kezdetét 2004. november 1-jétől kérte megállapítani, mert állítása szerint a házasságkötést megelőzően élettársakként éltek együtt, mert közösen gazdálkodtak, közös megtakarításból, közös vagyoni cél eléréseként vásárolták meg a KFT.-ben az alperes 25%-os arányú üzletrész tulajdonjogát.

[6] Az alperes nem ellenezte, maga is kérte a házastársi közös vagyon megosztását, a felperes által érvényesítettösszagszerűséget vitatta. Azzal sem értett egyet, hogy a házasságkötést megelőzően, 2004. november 1-jétől élettársi kapcsolatban élt volna a felperessel. Állítása szerint – miként azt szerinte a vagyoni jogi megállapodásban is rögzítették – a házassági életközösség a házasságkötéstől kezdődően állt fenn.

[7] Az elsőfokú bíróság az életközösség fennállása időtartamának megállapítására irányuló felperesi keresetet nem találta alaposnak.

[8] A döntésének indokolásában idézte „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 2013. évi V. törvény (a továbbiakban: Ptk.) alkalmazandó rendelkezéseit és az irányadó bírói gyakorlatot, amely szerint a házasságkötést megelőző együttélés vagyoni jogi szempontból egybe olvad a házassági vagyoni közösséggel, ha az élettársi együttélést házasságkötés követi, ezért az életközösség megszűnésekor – a vagyoni viszonyok méltányos rendezése érdekében – a házasság vagyoni jogi hatásait az életközösség tényleges kezdetének időpontjától kell számítani. Emiatt vizsgálta, hogy fennállt-e a házasságkötést megelőzően a felek között az életközösség.

[9] Kiemelte, hogy az élettársi kapcsolat fogalma az egységes ítélkezési gyakorlat értelmében feltételezi a közös háztartás fenntartását, a felek közötti érzelmi és gazdasági közösség fennállását, valamint azt is, hogy harmadik személyekkel szemben az összetartozásukat minden vonatkozásban vállalják. Döntő jelentősége van ennek megítélése szempontjából a felek közös cél érdekében történő együttműködésének, a közös életvitelnek és a jövedelmek közös célra történő felhasználásának. A gazdálkodás jellegét azonban nem a pénzügyi kezelés formális módja, hanem a jövedelmeknek a közös életvitelhez való felhasználása határozza meg. Az elsőfokú bíróság értékelte, hogy a felperes az életközösség kezdetére vonatkozóan ellentmondásos nyilatkozatokat tett. Kezdetben a házasságkötést megelőző együttélésre sem a bontóperben, sem a vagyoni megosztással összefüggő pert megelőző levelezések során nem hivatkozott. Figyelembe vette azt is, hogy a felek 2006. május 9-i házassági vagyoni jogi szerződése sem tartalmaz említést a házasságkötés előtti együttélésre vonatkozóan és annak 4. pontja tartalmazza, a felek megállapodnak abban, hogy minden a házasságkötésüket megelőzően már a nevükön szerepelt ingatlan különvagyonnak minősül.

[10] Jelentőséget tulajdonított annak, hogy a felperest a bontóperben képviselő ügyvéd a 2017. szeptember 28-án keltezett levelében úgy nyilatkozott, hogy a felek 12 éve kötöttek házasságot, ezért ez idő alatt házassági életközösség jött létre és nem utalt élettársi kapcsolatra, nem említette meg a házasságkötést megelőzően vásárolt, az alperes tulajdonában álló üzletrészt. Hasonló tartalmú levelet szerkesztett a felperest képviselő másik ügyvéd is 2019. január 18-án, amelyben az alpereshez intézett vagyonmegosztást célzó, peren kívüli egyezségi ajánlatot. Ezek a nyilatkozatok az elsőfokú bíróság megállapítása szerint cáfolják a felek között a házasságkötés előtti élettársi kapcsolat létrejöttét.

[11] Az elsőfokú bíróság hangsúlyozta, az eljárás során a felperes kötelezettsége volt annak bizonyítása, hogy a felek között a házasságkötés előtt már fennállt az életközösség. A lefolytatott bizonyítási eljárás során azonban V.J. érdektelen tanú nyilatkozata alapján nem tudta megállapítani, hogy az életközösség mindhárom konjunktív eleme megvalósult volna a felek között. A tanú annak a társasháznak a közös képviselője volt, ahol a felperes szívdességi lakáshasználóként lakott, de az ott megvalósuló életvitelszerű együttélést önmagában nem bizonyítja az a körülmény, hogy a tanú munkába menet, illetve jövet az alperes autóját a parkolóban látta, illetve őt is látta amikor alkalomszerűen megfordult a lakásban. A tanú a közös háztartás és a felek közötti gazdasági közösség meglétét nem tudta igazolni, hiszen azt adta elő, hogy a közös gazdálkodásról nem tud. Azt az alperes sem vitatta, hogy 2005 júliusától kezdődően egyre gyakrabban a felperesnél töltötte az éjszakákat, de állította, hogy közöttük gazdasági együttműködés nem volt. Az érzelmi viszony és a közös háztartásban élés önmagában még nem elegendő az élettársi kapcsolat megvalósulásához, mert ahhoz szükséges, hogy a közös háztartásban élő személyek gazdasági együttműködése a mindennapi élettel együtt járó kiadások közös előteremtésén felül, valamely jelentős gazdasági tevékenységre vagy célra is kiterjedjen, amelynek eléréséhez teljes körű együttműködést tanúsítanak, jövedelmeiket közös céljaik fenntartása érdekében együttesen használják fel. Ezt önmagában nem zárja ki, ha a felek külön-külön kezelik jövedelmüket.

[12] Az elsőfokú bíróság megállapítása szerint, ha a felek gazdasági együttműködése kizárólag a közös életvitel költségeinek a fedezésére terjed ki, de egyéb vonatkozásban a vagyoni függetlenségüket fenntartják, akkor nincsen szó élettársi jogviszonyról. A felperes a per során nem tudta igazolni, hogy a gazdasági közösség az alperessel részéről fennállt volna, egymásnak ellentmondó nyilatkozatot tett a közös megtakarítás tekintetében: a 2020. szeptember 10-én megtartott tárgyaláson azt adta elő, hogy csak „gondolja, hogy az üzletrészt az alperes a fizetéséből vásárolta”, de nem volt tudomása az alperes jövedelmének összecszerűségéről, utóbb a tárgyalási szünetet követően már úgy nyilatkozott, hogy az alperes havi rendszerességgel 100 000 forint körüli összeget betett a fiókba, amit otthon rendszeresítettek készpénz tárolására. Az üzletrész vásárlás kapcsán is eltérő nyilatkozatokat tett a felperes a 2020. november 5-i tárgyaláson.

[13] Az elsőfokú bíróság a felperes édesanyjának férjét is meghallgatta tanúként, akinek nem volt tudomása arról, hogyan alakult a felek között a közös gazdálkodás, nem tudta ugyan, hogy volt-e a feleknek megtakarítása, de azt adta elő, hogy „rakták le a pénzt”, és biztos volt benne, hogy „az esküvőig milliós nagyságrendben tudtak félre tenni”. A tanú 2004 novemberét jelölte meg, hogy a felek állandó jelleggel együtt laktak és ebből következettett arra, hogy élettársak lehettek. Az elsőfokú bíróság mindezek mérlegelésével döntött arról, hogy a felek között csupán 2005. szeptember 10-től állt fenn az életközösség.

[14] A közbenső ítélet ellen a felperes terjesztett elő fellebbezést, amelyben kérte annak megváltoztatását úgy, hogy a felek házassági életközössége fennállásának időszaka 2004. november 1-jétől 2017. augusztus 15-ig terjed.

[15] Állította, hogy az elsőfokú bíróság a tényállást helyesen tárta fel, de abból a következtetéseit nem megfelelően vont le, a bizonyítási eljárás eredményét okszerűtlenül értékelte és a megállapított tényekből levont jogi következtetése megalapozatlan. Álláspontja szerint annak nincs jelentősége, hogy a peren kívüli egyezséget célzó megkeresésekben a jogi képviselői említették-e azt, hogy a felek már a házasságkötést megelőzően is élettársi kapcsolatban éltek, ugyanis csak azt követően történt meg a teljes tényállás feltárása, miután az alperes semmilyen érdemi egyezkedést nem akart lefolytatni a vagyonról. Emiatt a jelenlegi jogi képviselője az ő személyes meghallgatását követően terjesztette elő az irányadó tényállást. A megjelölt levelekben részéről egyébként semmiféle joglemondás nem fogalmazódott meg, ezért a levelezésben írtakat nem lehet az ő terhére értékelni.

[16] Sérelmezte, hogy az elsőfokú bíróság figyelmen kívül hagyta az általa indítványozott és a per során meghallgatott, a felek életében ebben az időszakban folyamatosan jelenlévő és részt vevő tanúk nyilatkozatait és csupán olyan tanúk nyilatkozataira alapozta a tényállást, akik a felek életében szervesen nem vettek részt. Így alaptalanul mellőzte az elsőfokú bíróság az édesanyja férjének tanúvallomását, amely szerint a felek már 2004-ben állandó jelleggel együtt laktak és milliós nagyságrendű pénzt takarítottak meg az esküvőig.

[17] Utalt arra, közismert tény, hogy a XXI. században ritka az a gyakorlat, hogy a házaspár a házasságkötés időpontját követően költözik össze és folytatnak közös gazdálkodást. Hangsúlyozta, hogy a felek eljegyzése 2005 kora tavaszán megtörtént, mely elhatározást általában akkor hoznak meg a felek, ha egy korábbi együttélés során úgy érzik, összekovácsolódtak annyira, hogy összekössék az életüket. Kifogásolta azt is, hogy V.J. érdektelen tanú nyilatkozatait sem vette figyelembe az elsőfokú bíróság, pedig olyan jelentős tényeket igazolt, amelyek szintén a felek közötti élettársi kapcsolat meglétét támasztják alá.

[18] Álláspontja szerint tévesen értelmezte az elsőfokú bíróság a házassági vagyoni szerződés létrejöttének az okát és az okozati összefüggéseit, ugyanis nem lehet kiterjesztően értelmezni azt az okiratot, amely egy tárgyra vonatkozik. Annak megkötésére pedig csupán azért került sor, hogy a közösen megépítendő ingatlannal összefüggésben rögzítsék a felek, az építési telek az alperes különvagyonát képezi, míg az azon megvalósuló felépítmény a közös vagyon része. Ennek a szerződésnek nem volt célja az életközösség kezdő időpontjának meghatározása. Az 1. pontban kizárólag a házasságkötés tényét és idejét rögzítették. A kapcsolatuk kezdetét követően több mint fél évvel megtörtént az eljegyzés, amely egyértelműen alátámasztja, hogy az eljegyzésüket több hónappal megelőzően már érzelmi, szexuális, valamint gazdasági életközösségben képzeltek el a közös életüket. Komoly érzelmi és gazdasági közösség nélkül ugyanis az alperes nem kérte volna meg a kezét.

[19] Az alperes a fellebbezési ellenkérelmében kérte az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását és a felperes marasztalását 200 000 forint + áfa ügyvédi munkadíjban.

[20] A bizonyítékok mérlegelésével összefüggésben előadta, hogy a felperes nem tett észrevételt az édesanyja férjének tanúvallomására, pedig az a saját nyilatkozatával ellentétben állt. Az alperes szerint az elsőfokú bíróság a közbenső ítéletében kellő indokát adta annak, hogy V.J. vallomásából miért nem állapítható meg, hogy ő mint barátként bemutatott személy a felperes élettársa lenne, illetve, hogy a lakásban való tartózkodásából miért nem lehet az élettársi kapcsolatra következtetni. Hangsúlyozta, hogy helyesen értékelte a felek vagyoni szerződését is az elsőfokú bíróság, ugyanis a házassági vagyoni jog alapvető kérdése, hogy a vagyoni közösség mikor kezdődik. A szerződés megkötésekor közösen elfogadták, hogy a házasságkötéssel kezdődött a vagyoni közösségük és rendelkeztek arról, hogy az azt megelőzően szerzett vagyontárgyak külön vagyonaikat képezik. Külön nevesítették a felperes lakóingatlanát és külön felsorolás nélkül az általa szerzett mezőgazdasági ingatlanokat.

[21] Állította, amennyiben valós lenne a felperes előadása, hogy az érzelmi és szexuális kötődésen túl közös gazdasági célt is kitűztek volna a házasságkötésüket megelőzően, úgy az üzletrészt közösen vásárolták volna meg és a felperes lakásvásárlását is így finanszírozták volna, és a felperes által a házasságkötésüket megelőzően a lakásvásárlásához felvett hitel összeg is alacsonyabb lett volna, továbbá az alperes a lakás résztulajdonosává vált volna adóstársként. Hangsúlyozta, hogy az üzletrészt a szülei számára vásárolták meg a saját pénzükből, így nincs jelentősége annak, hogy mely időponttól éltek együtt élettársként vagy házastársként. Az alperes – miként arra az elsőfokú eljárásban is hivatkozott – részletesen kifejtette a fellebbezési ellenkérelmében azokat az ellentmondásos nyilatkozatokat, amelyeket a felperes és jogi képviselői az életközösség kezdetéhez kapcsolódóan tettek, és ezek – szerinte – azt támasztják alá, hogy a felek között az életközösség a házasságkötéssel kezdődött. Véleménye szerint a felperes jövedelmi viszonyai nem tették lehetővé, hogy az általa vásárolt üzletrész vételárához anyagilag hozzájáruljon, ekörben is az ellentmondásos nyilatkozatokra világított rá. Álláspontja szerint az üzletrész jogi megítélését érintően is különböző nyilatkozatokat tett a felperes: 2017. szeptember 28-án a jogi képviselője azt a férj különvagyonához tartozóként jelölte meg, a felperes jelenlegi jogi képviselője a 2019. január 8-i levelében az üzletrész életközösség idején bekövetkezett értéknövekedése vonatkozásában érvényesítendő igényét nem kívánta érvényesíteni, ha egyezséget tudnak kötni és csak utóbb hivatkozott a felperes arra, hogy közös vagyonból vették meg az üzletrész hányadot.

[22] Kérte figyelembe venni azt is, hogy a barátokkal való szórakozása azt jelentette, hogy a fiú barátok együtt „csajozni” jártak és az alperesnek voltak érzelmi és szexuális kötődésű női barátnői a felperessel létesített kapcsolatát követően az eljegyzésük időpontjáig. Ezt pedig a részéről bejelentett tanúk vallomásai alátámasztották.

[23] A felperes fellebbezése nem megalapozott.

[24] Az elsőfokú bíróság a perben jelentős tényeket a felek tényelőadásainak, a per tárgyalása során megismert bizonyítékoknak, különösen a meghallgatott tanúk vallomásainak és az okirati bizonyítékoknak, valamint az egyéb peradatoknak az egybevetése alapján, „A polgári perrendtartásról” szóló 2016. évi CXXX. törvény (a továbbiakban: Pp.) 279. §-ának (1) bekezdésében foglalt elveknek megfelelően történő értékelésével állapította meg és abból az ügy érdemét, a kereseti kérelem jogalapját illetően lényegében helytálló jogi következtetésre jutott. A döntését részletesen a Pp. 346. §-ának (1) bekezdése alapján megindokolta, jogi indokolása tartalmazza az ítélet alapjául szolgáló jogszabályokat és azok értelmezését, a megállapított tényekre vonatkozó bizonyítékokat, azokkal a körülményekkel együtt, amelyeket a bizonyítékok mérlegelésénél irányadónak vett és azokat az okokat, amelyek miatt az életközösség kezdő időpontjának 2004. november 1-jétől történő megállapítását nem találta bizonyítottnak.

[25] Az ítéltábla az elsőfokú bíróság által megállapított tényállással egyetértett, a bizonyítás eredményét álláspontja szerint az elsőfokú bíróság okszerűen mérlegelte, mindössze a döntés alapjául szolgáló jogszabályhely szorul pontosításra, amely azonban az ügy érdemét nem befolyásolta.

[26] A Ptk. 8:4. §-a alapján a Ptk. 2014. március 15-én lépett hatályba. Minthogy a peres felek életközössége 2017. augusztus 15-én szűnt meg, az elsőfokú bíróság szükségtelenül idézte „A

Polgári Törvénykönyvről szóló 2013. évi V. törvény hatályba lépésével összefüggő átmeneti és felhatalmazó rendelkezésekről” szóló 2013. CLXXVII. törvény (a továbbiakban: Ptké.) 27. §-ának rendelkezését, amely a Ptk. hatályba lépése előtt megszűnt, házassági életközösséggel kapcsolatos vagyoni igény Ptk. hatályba lépése után történő érvényesítése esetére fogalmaz meg rendelkezést.

[27] Önmagában az a tény, hogy a házasságkötést megelőző élettársi életközösség vagyoni szempontból egybeolvad a házassági vagyoni közösséggel, nem teszi mellőzhetővé, magára az élettársi kapcsolatra vonatkozó anyagi jogi rendelkezések önálló vizsgálatát. Ahogy az elsőfokú bíróság is idézte, a Ptk. 6:514. §-ának (1) bekezdése határozza meg az élettársi kapcsolat fogalmát, csak hogy e rendelkezést a Ptké. 50. §-ának (1) bekezdése szerint – a Ptké. eltérő rendelkezése vagy a felek megállapodása hiányában – a perbeni élettársi kapcsolat esetében nem lehet alkalmazni, mivel az a Ptk. hatályba lépését megelőzően keletkezett kötelelem volt.

[28] Emiatt az élettársi kapcsolat törvényi feltételeinek meglétét – helyesen – „A Polgári Törvénykönyvről” szóló 1959. évi IV. törvény (a továbbiakban: régi Ptk.) 2004. november 1-jén hatályban volt 685/A. §-a alapján kell vizsgálni, amely szerint élettársi kapcsolat áll fenn két, házasságkötés nélkül közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben együtt élő személy között.

[29] Jóllehet a régi Ptk. és a Ptk. szerinti fogalom meghatározás valóban hasonló, a fogalmi elemek vizsgálata körében a gazdasági közösség mikénti értelmezésének van jelentősége. A Ptk. 6:516. §-ának rendelkezése szerint ugyanis az élettársak az élettársi vagyoni szerződés eltérő rendelkezése hiányában az együttélés alatt önálló vagyonszerzők és az életközösség megszűnése esetén igényelheti bármelyik élettárs a másiktól az együttélés alatt keletkezett vagyonszaporulat megosztását, a szerzésben való közreműködés arányában, míg a régi Ptk. 578/G. §-ának (1) bekezdése szerint az élettársak együttélésük alatt a szerzésben való közreműködésük arányában közös tulajdont szereznek.

[30] Mindez pedig azzal a következménnyel jár, hogy bár mindkét fogalommeghatározás törvényi tényállási feltétele a gazdasági közösség, eltérő tényállási elemek vizsgálata szükséges annak megállapításához, a Ptk. szerinti új fogalom egyfajta gazdasági érdekközösség meglétét vizsgálja csak.

[31] Az elsőfokú bíróság ugyanakkor részletesen vizsgálta az élettársi kapcsolat fogalmi elemeinek meglétét és bár az alkalmazandó jogszabályhelyet nem megfelelően jelölte meg, ténylegesen a gazdasági közösség fennállása körében a régi Ptk.-n alapuló bírói gyakorlat szerinti feltételek fennállását vizsgálta. Az általa idézett bírói gyakorlat is a régi Ptk. szerinti törvényi fogalomhoz kapcsolódott, és mint ilyen, az helytálló volt.

[32] Az elsőfokú bíróság részletes indokát adta annak, hogy a törvényi tényállási elemek meglétét milyen tényekre alapította, döntésével, annak indokaival – az alkalmazandó jogszabály pontosítása mellett – az ítéltábla egyetértett.

[33] A felperes fellebbezésében foglaltakra tekintettel az ítéltábla mindössze a következőket emeli ki.

[34] Az elsőfokú bíróság helyesen értékelte a felek peren kívüli levelezését. Szó sincs arról, hogy az elsőfokú bíróság azok tartalmát joglemondásként vette volna figyelembe, ugyanakkor a felperes nem adott észszerű magyarázatot arra, hogy a házasságkötés előtti életközösség tényéről, illetve az az alatti vagyonszerzésről az egyeztetések során nem tett említést.

[35] Helyesen értékelte az elsőfokú bíróság a meghallgatott tanúk vallomását, köztük H.P. tanút és tulajdonított jelentőséget a felperes és a tanú ellentétes tényelődásainak. Az elsőfokú bíróság helyesen állapította meg azt is, hogy a felperes személyes előadása önmagában is kétséget ébresztett a gazdasági közösség fennállása tekintetében, az az általa hivatkozott „tény” pedig, hogy a XXI. században ritka gyakorlat, hogy a házasulandók csak a házasságkötés után költöznek össze, önmagában az életközösség fennállását nem bizonyítja, és azt az eljegyzés ténye sem igazolja.

[36] Az elsőfokú bíróság értékelése körébe vonta V.J. tanúvallomását, aki azonban a gazdasági közösség fennállására nem tudott nyilatkozni, az a tény pedig, hogy a felek közös költséget több alkalommal együtt fizették be, még a felperes saját előadása szerint is csak az bizonyítja, hogy „együtt mentek” befizetni azt (14.P.21.219/2019/69. számú jegyzőkönyv 4. oldal harmadik bekezdés).

[37] Jóllehet a házassági vagyoni jogi szerződés létrejöttének indokát egy vagyontárgy tulajdoni helyzetének rendezése is képezheti, a perbeli szerződés azonban olyan általánosító megállapításokat tartalmazott a vagyoni közösség keletkezése tekintetében, amely cáfolja a házasság előtti gazdasági közösség meglétének tényét.

[38] Értékelte az ítéltábla azt is, hogy a felperes indokát sem adta annak, hogy saját házasságkötés előtti vagyonszerzésénél miért nem áll fenn a közös tulajdoni szerzés, vagy mi az oka annak, hogy adóstársként az „élettársa” nem vett részt a hitelkötelemben.

[39] Az ítéltábla mindezekre tekintettel az elsőfokú bíróság döntését a Pp. 383. §-ának (2) bekezdése alapján helybenhagyta.

[40] A felperes fellebbezése nem vezetett eredményre, ezért a Pp. 82. §-ának (1) bekezdése, valamint a Pp. 83. §-ának (1) bekezdése szerint a pernyertes alperes másodfokú eljárással felmerült perköltségét a peresztességre tekintettel meg kell térítenie.

[41] Az alperes által felszámított 200 000 forint + áfa ügyvédi munkadíjat az ítéltábla „A bírósági eljárásban megállapítható ügyvédi költségekről” szóló 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 2. §-a (1) bekezdésének a) pontja, illetve (2) bekezdése alapján a ténylegesen elvégzett ügyvédi tevékenységgel arányban állónak ítélte és azt nem mérsékelte.

[42] A felperes a teljes költségfeljegyzési joga folytán meg nem fizetett illeték megtérítésére is köteles a Pp. 101. §-ának (1), illetve a 102. §-ának (1) bekezdése alapján, amelynek összegét az ítéltábla – a felperes által megjelölt 1 500 000 forinttal szemben – „Az illetékekről” szóló 1990. évi XCIII. törvény 39. §-a (3) bekezdésének c) pontja és 46. § (1) bekezdése alapján állapította meg 48 000 forint összegben.

Szilágyiné dr. Karsai Andrea s.k. a tanács elnöke, Dr. Drexlerné dr. Karcub Edit s.k. előadó
bíró, Dr. Szűcs Lajos s.k. bíró